

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den tiid gaaer an, som JEsus selv har sat

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den tiid gaaer an, som JEsus selv har sat", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 322.*
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid130424/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

2. Bort fra verdens land at ile,
Mæt af møye, hiem til hvile,
Jeg er reyse-færdig til,
Naar min søde JEsus vil.

3. Naar jeg med ham skal regiere,
I det høye triumphere,
O hvor vil jeg være glad
I den gyldne engle-stad.

4. O hvor vil jeg mig da glæde,
Naar min JEsus mig vil klæde,
Føre ind paa himlens slot,
O hvad vil det være got.

5. Da skal mund og hierte klinge,
Med min Frelser lof at bringe,
Blant udvaltes sang og lyd,
I Guds englers setskabs fryd.

6. Der er livet ufortrøden,
Fri fra synden, fri fra døden,
O hvor vil jeg være froe
I Guds englers samqvems roe.

Nr. 248.

Den tiid gaaer an, som JEsus selv har sat,
Da al min vee skal sige mig god nat,
Far vel, far vel, du onde verdens stad,
Mit fængsel, Gud skee lof, nu skilles ad.

Nr. 248. 247-248: 1, 2; vers] nu 273.

2, 1-3: At ile bort ... er jeg reysefærdig til. — 3, 1: Rom. 5, 17; 2. Tim. 2, 12; Job. Ab. 3, 21. — 3, 4: Job. Ab. 21, 18. — 4, 2: Job. Ab. 3, 5; 7, 9. — 6, 1: *ufortrøden*] men bekymring eller sorg. — 6, 4: *roef*] glæde.
Nr. 248. Oversættelse. Die Zeit geht an, die JEsus hat bestimmt, J. Scheffler, Schr. n. 1342. Salmen er omfattet af Grundtrug til »Dea nærmer sig, den Time forløbte, — 1, 1: gaaer an] begynder; sat] bestemt. — 1, 2: *roef*] net i ældre sprog almindelig afskedsbilsen = farvel. — 1, 4: *skilles ad*] brister, abner sig.

2. Kom nu, min siel, nu vil vi derhen gaae,
 hvor lammet og hans troe udvalde staae,
 Vi ville gaae med Zions flok i rad,
 Som er u-endelig i JEsu glad.

487 3. Velsignet vær evindelig min dag,
 Da jeg gaaer ud fra kroppens skiul og tag,
 Som hindrer mig, det dødelige leer,
 At jeg, Guds søn, dit ansigt ikke seer.

4. O JEsu, du mit liv i dødens nat,
 Min ven, naar jeg af atting er forladt,
 Min aand med magt ansøgning hos dig gjør,
 Ach luk mig op den skiønne himlens dør.

5. Jeg giver dig af gandske hierte hen
 Det, som du har fra døden løst igien,
 Tag sielen, naar den arme krop er død,
 Udi din haand og milde JEsu skiød.

6. Du est mit maal, min ende, roes og priis,
 Min middel-punct, mit søde paradis.
 I dig min roe allencste bestaaer,
 Og derfor al min længsel til dig gaaer.

7. Ach, ach, hvor haardt jeg længes efter dig,
 Kom dog, mit liv, min glæde, kom til mig,
 Tøv ikke, kom, at hente sielen brat
 Til livets lys fra denne verdens nat.

8. Jeg længes med umættelig aftraae,
 Af JEsu selv et evigt kys at faae.
 Min aand, i dig forelsket, er fra mig
 Som horte, og alt reyst hen efter dig.

5,2: løst (gien) løst, (gien) J²⁻³. 5,1: est) er J²⁻³. 6,2: middel-punct) middel punct
 J²⁻³. 7,1: haardt) hart J²⁻³.

2,2: Joh. Ab. 14,1. — 3,1: mit) dogt om dødslagen. — 3,4: jfr. 2 Kor. 5,6. —
 5,2: det, som du har ... løst (gien) der maas vel sjelen, jfr. Ap. G. 7,59; løst
 (gien) genløst, frigjort, orig.: was du erlöst. — 8,2: middel-punct) midtpunkt. —
 8,3: Hejs. 1,2.

9. Dog vil jeg ey selvraudig hvad jeg vil,
Men seer paa dig, og gierne bier til
Den rette stund, naar jeg engang skal staae
Ved JESu haand med livets krone paa.

Nr. 249.

488

Mel. Na hviler Mark og Engs etc.

Nu, Gud skee lof, at stunden
Er sød og blid oprunden,
Jeg gaaer til paradisiis,
Forældre tør ey klage,
Men til min grav ledsage
Mig hen med HERrens lof og priis.

2. Hvor kand Gud bedre gjøre,
End mig fra verden føre,
Som er saa synde-fuld,
Hver hvo ey her har hiccumme,
Dens fiendskab maa fornemme,
Indtil man legges hen i muld.

3. Det er de sidste dage,
Da trængsel, vee og plage
Med vælde bryder frem.
Mig river Gud i tide
Fra verdens storm til side,
Og fører mig saa deylig hjem.

4. Min tiid var her kun stakket,
Som hvad i gaaer blev snakket,
Men nu begynder ret

Nr. 249. J1-7. 2, 4: hver hoo; hver som J7. 2, 6: man] den J7. 3, 2: vee] og J7-3.

9, 4: Jak. 1, 12; Joh. Ab. 2, 10.

Nr. 249. Oversættelse. GÖtt lob! die stund' ist kommen, J. Heermann, Schr. s. 1347. Den ledende i salmen er det døende eller døde barn, som træster sine forældre. — 1, 4: her; har icv til. — 2, 1: hvor] hvordan. — 2, 4: hvo] som. — 3, 1: de sidste dage] for Herrens genkomst. — 4, 2: Udtryk for tidens kortbed: blot som den samtale, der blev ført i går, jfr. Sl. 90, 4.